

Mål C-296/21**Begäran om förhandsavgörande****Datum för ingivande:**

7 maj 2021

Domstol som begär förhandsavgörande:

Högsta förvaltningsdomstolen (Finland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

26 april 2021

Klagande:

A

Övriga parter i målet:

Helsingin poliisilaitos

Poliisihallitus

MELLANDOM FRÅN HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOLEN

Saken Begäran om förhandsavgörande till Europeiska unionens domstol enligt artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF)

Klagande A, Helsingfors

Övriga berörda parter Helsingin poliisilaitos (Polisinrättningen i Helsingfors)
Poliisihallitus (Polistytelsen)

Det angripna beslutet

Dom nr 19/0507/4 från Helsingfors förvaltningsdomstol av den 26 juni 2019

Saken och relevanta omständigheter

1. I det mål som är anhängigt vid Högsta förvaltningsdomstolen uppkommer en fråga som rör tolkningen av rådets direktiv

91/477/EEG av den 18 juni 1991 om kontroll av förvärv och innehav av vapen (nedan även kallat vapendirektivet) samt artiklarna 3 och 7 i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/2403 av den 15 december 2015 om fastställande av gemensamma riktlinjer om standarder och metoder för deaktivering i syfte att se till att deaktiverade skjutvapen görs irreversibelt funktionsodugliga (nedan kallad deaktiveringsförordningen).

2. Målet gäller överföring av deaktiverade skjutvapen inom unionen. Klaganden A överförde deaktiverade vapen från Österrike till Finland och uppvisade ett i Österrike utfärdat intyg om att vapnen var deaktiverade, i vilket hänvisades till vapendirektivet och till deaktiveringsförordningen, för de finländska myndigheterna. Den finländska polisen godkände inte intyget utan gjorde en ny kontroll av deaktiveringen, eftersom intygsutfärdaren varken utgjorde en myndighet eller var intagen i den förteckning från kommissionen till vilken hänvisas i deaktiveringsförordningen såsom krävdes enligt lagstiftningen. A ingav en förklaring från de österrikiska myndigheterna om intygsutfärdaren. [Orig. s. 2]

3. I målet ska Högsta domstolen avgöra frågan huruvida intyget om deaktivering av de vapen som överförts från Österrike till Finland uppfyllde kraven i artikel 3 i deaktiveringsförordningen och huruvida det skulle ha erkänts i Finland enligt artikel 7.2 i deaktiveringsförordningen.

4. A driver en näringsverksamhet som är specialiserad på försäljning av militärhistoriska samlarobjekt och överförde den 17 oktober 2017 tre automatkarbiner från Österrike till Finland, vilka uppgavs vara deaktiverade. A uppvisade automatkarbinerna och de tillhörande intygen om deaktivering, som bolag B utfärdat den 9 oktober 2017, på polisinspektionen i Helsingfors den 24 oktober 2017 i enlighet med 112 a § skjutvapenlagen, och efter uppmaning från polisen ytterligare en gång den 23 november 2017.

5. Den 15 februari 2018 beslutade polisinspektionen i Helsingfors att omhänderta vapnen enligt 91 § mom. 2 skjutvapenlagen genom beslut nr 2018/8575. Polismyndigheten ansåg att deaktiveringen av automatkarbinerna inte uppfyllde de tekniska kraven på en deaktivering av skjutvapen enligt bilaga I till deaktiveringsförordningen i följande hänseende: 1) Isärtagning av vapnen och avlägsnande av underbeslaget har inte förhindrats. 2) Vapnens avtryckarmekanism har inte svetsats ihop med stommen. Hanen har inte svetsats samman med avtryckarstången, vilket inte hindrar vare sig att avtryckaren kan röras eller att delar av avtryckarmekanismen kan avlägsnas från vapnet. 3) I vapenpiporna har endast fem hål med en diameter av loppets hela diameter borrats

istället för de sex hål som krävs enligt förordningen. 4) Alla svetsningar har genomförts med gasmetallbågs svetsning av normalt stål och inte sådan gasvolframs svetsning av rostfritt stål av typen ER 316 L som krävs enligt förordningen. Därför ansåg polismyndigheten att vapnen skulle betraktas som skjutvapen för vilka det krävs tillstånd i den mening som avses i skjutvapenlagen. Eftersom A inte innehade något tillstånd för de aktuella skjutvapnen var men tvungen att omhänderta dessa vapen.

6. A överklagade detta beslut till Helsingfors förvaltningsdomstol. Vid överklagandet anförde han huvudsakligen att den finländska polisen inte haft rätt att kontrollera deaktiveringen av vapnen, eftersom det inte var frågan om en deaktivering av vapen i Finland, utan om en överföring av deaktiverade vapen till Finland. Enligt artikel 7.2 i deaktiveringsförordningen hade polisen en skyldighet att godkänna intyget om deaktivering från det överprövningsorgan, bolag B, som Österrike utsett. Vidare ingav A bevisning för att deaktiveringen av vapnen uppfyllde de tekniska kraven på en deaktivering av skjutvapen i enlighet med bilaga I till deaktiveringsförordningen.

7. *Polisinrättningen i Helsingfors* och *Polisstyrelsen* avgav yttranden till Helsingfors förvaltningsdomstol. Polisstyrelsens uppgav bland annat att inte enbart den bristfälliga deaktiveringen gjorde att vapnen inte kunde anses vara deaktiverade, utan även det faktum [**Orig. s. 3**] att bolag B, som hade utfärdat intyget om deaktivering, inte utgjorde en myndighet i den mening som avsågs i artikel 3.1 i deaktiveringsförordningen och inte var upptaget i den förteckning från kommissionen som anges i artikel 3.3 i denna förordning. I kommissionens förteckning uppgavs att Österrike hade utsett det österrikiska inrikesministeriet som kontrollorganisation.

8. A inkom med en replik till Helsingfors förvaltningsdomstol. Han ingav bland annat en skriftväxling via e-post med det österrikiska försvars- och idrottsministeriet, i vilken bekräftades att bolag B utgör ett av Österrike utsett prövningsorgan i den mening som avses i artikel 3.1 i deaktiveringsförordningen. Österrike har sammanlagt utsett 16 prövningsorgan i den mening som avses i nämnda bestämmelse.

9. Helsingfors förvaltningsdomstol avslog A:s överklagande genom beslut av den 26 juni 2019. Nämnda domstol ansåg enligt motiveringen till sitt beslut att endast ett intyg som har utfärdats av en kontrollorganisation som har upptagits i den förteckning som kommissionen upprättat kan anses utgöra ett intyg om deaktivering i den mening som avses i deaktiveringsförordningen. Därvid fäste förvaltningsdomstolen hänseende vid att medlemsstaterna enligt artikel 3 i deaktiveringsförordningen ska utse de behöriga myndigheterna (kontrollmyndigheter) över vilka kommissionen på sin webbplats ska

offentliggöra en förteckning och att medlemsstaterna enligt artikel 8 i deaktiveringsförordningen ska anmäla alla åtgärder till kommissionen som de antar inom det område som omfattas av denna förordning. Därför måste en nationell myndighet endast godta ett intyg om deaktivering som har utfärdats av en kontrollmyndighet som är upptagen i kommissionens förteckning. Eftersom B som utfärdat intyget om deaktivering inte förtecknas som österrikisk kontrollorganisation på kommissionens webbplats uppfyllde de intyg om deaktivering som A har uppvisat således inte kraven i deaktiveringsförordningen och polismyndigheten hade därför även rätt att genomföra en teknisk undersökning av vapnen. Vidare ansåg förvaltningsdomstolen på grund av de omständigheter som faststälts i målet att de vapen som A överfört inte uppfyller de tekniska kraven på deaktivering i deaktiveringsförordningen. Således hade polismyndigheten rätt att behandla vapnen som skjutvapen för vilka det krävs tillstånd. Eftersom A inte innehade något sådant tillstånd hade polismyndigheten rätt att omhänderta vapnen enligt 91 § mom. 2 skjutvapenlagen.

10. A överklagade förvaltningsdomstolens dom till Högsta förvaltningsdomstolen, som meddelade prövningstillstånd, och yrkade att polismyndighetens och förvaltningsdomstolens beslut skulle upphävas. Bland annat ingav A ett e-postmeddelande från det österrikiska inrikesministeriet av den 11 mars 2020, i vilket uppgavs att det österrikiska försvarsministeriet enligt österrikisk lagstiftning hade bemyndigat näringsidkaren att kontrollera deaktiveringen av skjutvapen som betraktas som vapen för militära ändamål och en deaktivering av skjutvapen som av det österrikiska inrikesministeriet fastställts vara avsedda för civil användning. **[Orig. s. 4]**

11. *Polisinrättningen i Helsingfors och polisstyrelsen* inkom med yttranden i målet. Polisstyrelsen påpekade att det krävdes att Högsta förvaltningsdomstolen begärde ett förhandsavgörande, eftersom antalet deaktiverade vapen som måste kontrolleras ökar och det även kommer deaktiverade vapen till Finland som kontrollerats av myndigheter i andra länder.

12. A inkom med en replik.

Relevanta unionsrättsliga bestämmelser

Direktiv 91/477

13. Enligt artikel 4.1 i rådets direktiv 91/477/EEG av den 18 juni 1991 om kontroll av förvärv och innehav av vapen [hänvisningen saknar betydelse för den svenska översättningen] i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/51/EG av den 21 maj

2008 ska medlemsstaterna säkerställa att alla skjutvapen eller delar till dessa som släpps ut på marknaden antingen har märkts och registrerats eller gjorts obrukbara i enlighet med detta direktiv.

14. I bilaga I till direktivet föreskrivs följande:

”[...]

III. Definitionen av skjutvapen ska i denna bilaga inte omfatta föremål som stämmer med definitionen men som

a) har gjorts definitivt obrukbara genom åtgärder som medför att skjutvapnets väsentliga delar gjorts definitivt oanvändbara och omöjliga att avlägsna, ersätta eller ändra för någon som helst återanvändning av skjutvapnet.

b) [...]

c) [...]

Medlemsstaterna ska låta en behörig myndighet kontrollera de åtgärder som avses i a för att göra skjutvapen obrukbara, för att på detta sätt säkerställa att de ingrepp som görs i ett skjutvapen medför att det aldrig kan användas på nytt. Medlemsstaterna ska föreskriva att det i samband med denna kontroll utfärdas ett intyg eller en annan handling av vilken det framgår att skjutvapnet är obrukbart eller att vapnet förses med en väl synlig märkning i detta syfte. Kommissionen ska, i enlighet med det förfarande som avses i artikel 13a.2 i direktivet, utfärda gemensamma riktlinjer om standarder och teknik för deaktivering för att se till att de skjutvapen som gjorts obrukbara aldrig kan användas på nytt.” **[Orig. s. 5]**

Deaktiveringsförordning (EU) 2015/2403

15. I artikel 3 (Kontroll och certifiering av deaktivering av skjutvapen) i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/2403 av den 15 december 2015 om fastställande av gemensamma riktlinjer om standarder och metoder för deaktivering i syfte att se till att deaktiverade skjutvapen görs irreversibelt funktionsodugliga, föreskrivs följande i leden 1, 3 och 4:

”1. Medlemsstaterna ska utse en behörig myndighet som ska kontrollera att deaktiveringen av skjutvapnet har utförts i enlighet med de tekniska specifikationer som fastställs i bilaga I (nedan kallad kontrollorganisationen).

[...]

3. Kommissionen ska på sin webbplats offentliggöra en förteckning över de kontrollorganisationer som utsetts av medlemsstaterna, inbegripet detaljerad information om och symbolen för kontrollorganisationen, samt kontaktuppgifter.

4. Om deaktiveringen av skjutvapnet har utförts i enlighet med de tekniska specifikationerna i bilaga I ska kontrollorganisationen till skjutvapnets ägare utfärda ett intyg om deaktivering som överensstämmer med mallen i bilaga III. Alla uppgifter i intyget om deaktivering ska tillhandahållas både på språket i den medlemsstat där intyget utfärdas och på engelska.

[...]"

16. I artikel 7 i deaktiveringsförordningen, med rubriken "Överföring inom unionen av deaktiverade skjutvapen", föreskrivs följande:

"1. Deaktiverade skjutvapen får endast överföras till en annan medlemsstat om de är försedda med den enhetliga unika märkningen och åtföljs av ett intyg om deaktivering i enlighet med denna förordning.

2. Medlemsstaterna ska godta ett intyg om deaktivering som utfärdats av en annan medlemsstat om intyget uppfyller de krav som fastställs i denna förordning. De medlemsstater som har vidtagit kompletterande åtgärder enligt artikel 6 får dock kräva bevis på att ett deaktiverat skjutvapen som överförs till deras territorium uppfyller dessa kompletterande åtgärder."

17. Enligt artikel 8 i deaktiveringsförordningen ska medlemsstaterna anmäla alla åtgärder som de antar inom det område som omfattas av denna förordning samt eventuella kompletterande åtgärder som vidtas i enlighet med artikel 6 till kommissionen. **[Orig. s. 6]**. För detta ändamål ska medlemsstaterna tillämpa de anmälningsförfaranden som fastställs i direktiv (EU) 2015/1535.

18. Såväl direktiv 91/477 som deaktiveringsförordningen har senare ändrats, men de versioner som angetts ovan är tillämpliga på det här aktuella nationella målet.

Den nationella lagstiftningen

19. Enligt 112 a § (Överföring och införsel till Finland av deaktiverade skjutvapen) skjutvapenlagen (1/1998¹) ska den som till Finland överför eller för in ett deaktiverat skjutvapen inom 30 dagar

¹ <https://www.finlex.fi/sv/laki/ajantasa/1998/19980001>

från överföringen eller införseln visa upp skjutvapnet på en polisinspektion eller hos Polisstyrelsen för besiktning.

20. Enligt 112 b § (Deaktivering av skjutvapen) mom. 2 skjutvapenlagen finns bestämmelser om personer och organisationer som bemyndigats att deaktivera skjutvapen, om de tekniska specifikationer som fastställs för deaktivering av ett skjutvapen, om märkning, kontroll och certifiering av skjutvapen som deaktiverats, om en medlemsstats begäran om bistånd för att deaktivera ett skjutvapen, om kompletterande åtgärder för deaktivering samt om överföring inom Europeiska unionen av deaktiverade skjutvapen i deaktiveringsförordningen.

21. Enligt 91 § skjutvapenlagen ska polisen, då ett näringstillstånd i vapenbranschen eller ett tillstånd som berättigar till innehav för privat bruk upphör att gälla eller återkallas, fatta beslut om omhändertagande av skjutvapnen, vapendelarna, patronerna och de särskilt farliga projektilerna, om de inte redan har överlåtits till en innehavare av behörigt tillstånd. Polisen ska också fatta beslut om omhändertagande då innehavare av olovliga skjutvapen, vapendelar, patroner eller särskilt farliga projektiler på eget initiativ gör en anmälan till polisen om föremålen och överlämnar dem i polisens besittning. [...]

22. Varken i skjutvapenlagen eller i annan nationell lagstiftning föreligger det några bestämmelser som rör vidtagande av åtgärder i Finland som kompletterar de tekniska specifikationer som anges i bilaga I till deaktiveringsförordningen [Orig. s. 7]. I den proposition som regeringen lämnat till riksdagen med anledning av deaktiveringsförordningens ikraftträdande med förslag till lag om ändring av skjutvapenlagen, HE 11/2016 vp², anges att deaktiveringsförfarandet enligt deaktiveringsförordningen betraktas vara tillräckligt för att säkerställa att deaktiverade skjutvapen och vapendelar görs irreversibelt funktionsodugliga.

Huruvida begäran om förhandsavgörande är nödvändig

23. Högsta förvaltningsdomstolen önskar ett klargörande av huruvida det intyg om deaktivering som utfärdats i Österrike för de vapen som överförts från Österrike till Finland uppfyllde kraven i artikel 3 i deaktiveringsförordningen och huruvida de finländska myndigheterna var skyldiga att erkänna intyget enligt artikel 7.2 i denna förordning, trots att den kontrollorganisation som har utfärdat det aktuella intyget och uppenbarligen inte var någon myndighet, utan ett bolag som i rättsligt hänseende har formen av ett GmbH (bolag med begränsat

² <https://www.finlex.fi/fi/esitykset/he/2016/20160011>

ansvar), inte var upptagen i kommissionens förteckning³ som vid denna tidpunkt offentliggjorts enligt artikel 3.3 i deaktiveringsförordningen. Vid den tidpunkt som begäran om förhandsavgörande utformades var förteckningen inte tillgänglig på kommissionens webbplats. Högsta förvaltningsdomstolen har erhållit information från kommissionens generaldirektorat för migration och inrikes frågor (GD Home) via Europa Direkts kontaktcenter, att förteckningen för närvarande är under översyn. Den aktualiserade versionen kommer att vara tillgänglig från slutet av 2021.

24. De ovan nämnda unionsbestämmelserna är varken entydiga eller fullständiga. I förevarande mål uppkommer intrycket att de österrikiska och finländska myndigheterna har gjort olika bedömningar av de unionsrättsliga bestämmelserna vad gäller frågan vilken rättslig betydelse kommissionens förteckning ska tillmätas. De österrikiska myndigheterna har uppgett att Österrike har utsett bolag B som kontrollorganisation i den mening som avses i artikel 3.1 i deaktiveringsförordningen. Däremot fastställde den finländska polisen att den kontrollorganisation som utfärdat intyget om deaktivering i Österrike inte var upptagen i förteckningen enligt artikel 3.3 i deaktiveringsförordningen och erkände därför inte intyget, utan kontrollerade deaktiveringen av vapnen.

25. Den finländska polisen och bolag B har gjort skilda bedömningar i frågan om huruvida de formella kraven för en deaktivering är uppfyllda. Den finländska polisen har fastställt att det begåtts flera brister i samband med deaktiveringen av vapnen och beslutat att de aktuella vapnen som påstås vara deaktiverade ska anses utgöra skjutvapen som kräver tillstånd. Bolag B har godkänt deaktiveringen av vapnen vid sin kontroll. **[Orig. s. 8]**

26. Det föreligger olika situationer inom unionsrätten i vilka hänvisas till en av kommissionen upprättad och offentliggjord förteckning bestående av aktörer som medlemsstaterna har anmält. Grunden för upprättandet av sådana förteckningar, kommissionens därmed sammanhängande beslutsförfarande samt de rättsverkningar och andra regler som ett upptagande i förteckningen medför varierar.

27. I synnerhet innehåller unionsrätten på flera områden bestämmelser för införandet av system för ömsesidigt erkännande, i vilka hänvisas till förteckningar som kommissionen offentliggjort. När det gäller system för att bedöma överensstämmelse med CE-märkning

³ List of entities authorised by EU Member States to verify deactivation of firearms – Document date: 10/05/2016 – Created by GROW.DDG3.I.3 – Publication date: 13/ 01/ 2017. (svensk språkversion saknas), https://ec.europa.eu/growth/sectors/firearms/additional-legal-acts_en, hämtad i november 2020.

kan en bedömning exempelvis endast göras av organ som anmälts genom ett strängt reglerat anmälningsförfarande. Kommissionen för en allmänt tillgänglig förteckning över dessa organ och sköter uppdateringen av denna förteckning (till exempel bestämmelser om tillhandahållande av personlig skyddsutrustning⁴, tryckbärande anordningar⁵, tryckkärl⁶ eller radioutrustning på marknaden)⁷. På samma sätt föreskrivs exempelvis i fråga om livsmedel och livsmedelsingredienser som får behandlas med joniserande strålning i direktiv 1999/2/EG, att livsmedel endast får bestrålas i de anläggningar som medlemsstaterna har godkänt, över vilka kommissionen ska offentliggöra en förteckning. På motsvarande sätt regleras exempelvis i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG, att medel för elektronisk identifiering som utfärdats i en annan medlemsstat ska erkännas i den första medlemsstaten för gränsöverskridande autentisering för den tjänsten via internet, förutsatt att medlet för elektronisk identifiering är utfärdat inom ramen för ett system för elektronisk identifiering som ingår i den förteckning som offentliggjorts av kommissionen enligt artikel 9. Det ska även påpekas att det föreligger mycket detaljerade bestämmelser i samband med en så kallad "svart lista" av lufttrafikföretag som återfinns i Europaparlamentet och rådets förordning (EG) nr 2111/2005 samt förordning (EG) nr 474/2006 som ändrats ett flertal gånger⁸. [Orig. s. 9]

28. Vapendirektivet och deaktiveringsförordningen har uppenbarligen i syfte att inrätta ett system för ömsesidigt erkännande. Trots detta är systemet oklart. Det är oklart vilken rättslig status den

⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/425 av den 9 mars 2016 om personlig skyddsutrustning och om upphävande av rådets direktiv 89/686/EEG.

⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/68/EU av den 15 maj 2014 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om tillhandahållande på marknaden av tryckbärande anordningar.

⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/29/EU av den 26 februari 2014 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om tillhandahållande på marknaden av enkla tryckkärl.

⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/53/EU av den 16 april 2014 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om tillhandahållande på marknaden av radioutrustning och om upphävande av direktiv 1999/5/EG

⁸ Se skäl 1 och särskilt artikel 4.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2111/2005 av den 14 december 2005 om upprättande av en gemenskapsförteckning över alla lufttrafikföretag som förbjudits att bedriva verksamhet inom gemenskapen och om information till flygpassagerare om vilket lufttrafikföretag som utför en viss flygning, samt om upphävande av artikel 9 i direktiv 2004/36/EG samt kommissionens genomförandeförordning (EU) 2020/1992 av den 2 december 2020 om ändring av förordning (EG) nr 474/2006 vad gäller förteckningen över de lufttrafikföretag som har belagts med verksamhetsförbud eller driftsrestriktioner i unionen.

förteckning som kommissionen offentliggjort ska anses ha och av bestämmelsen framgår inte om kommissionen ska pröva huruvida de organ som en medlemsstat anmäler uppfyller kraven i förordningen, om den ska fatta ett uttryckligt beslut om upptagandet i förteckningen av organ som en medlemsstat har utsett och huruvida den automatiskt upptar det organ som medlemsstaten har anmält i förteckningen. Det är oklart huruvida det faktum, att en kontrollmyndighet som utnämns av en medlemsstat inte upptagits i nämnda förteckning, ska härledas till ett agerande från den utnämmande medlemsstaten eller kommissionen. Vidare är det oklart vilka rättsverkningar den förteckning som offentliggjorts på kommissionens webbplats medför och det kan inte fastställas huruvida förteckningen har karaktären av ett meddelande (informativ verkan) eller huruvida först upptagandet i förteckningen ger status som organ i den mening som avses i deaktiveringsförordningen, vars beslut ska erkännas enligt de tillämpliga unionsbestämmelserna och ska erkännas i de andra medlemsstaterna (konstitutiv verkan). Vidare regleras inte uppdateringen av förteckningen i deaktiveringsförordningen. Förteckningen var inte ens tillgänglig vid den tidpunkt som begäran om förhandsavgörande utformades.

29. Denna osäkerhet när det gäller tolkningen medför inte enbart problem för de nationella myndigheterna och domstolarna, utan även för näringsidkare som överför deaktiverade skjutvapen inom medlemsstaterna. För en näringsidkare medför denna situation en orimlig osäkerhet när vederbörande erhåller en bekräftelse från en myndighet i en medlemsstat att intyget om deaktiveringen har utfärdats av en av nämnda medlemsstat utsedd kontrollmyndighet, när samma intyg däremot inte erkänns i en annan medlemsstat, eftersom kontrollorganisationen inte är upptagen i kommissionens förteckning. Situationen är otillfredsställande om kontrollorganisationer från olika medlemsstater bedömer gemensamma standarder på olika sätt och således bedömer deaktiveringsåtgärdernas överensstämmelse med förordningen på olika sätt. Om det inte föreligger någon enhetlig praxis fungerar inte den inre marknaden.

30. Vidare kan denna osäkerhet äventyra den enhetliga tillämpningen av unionsrätten i EU. Enligt de uppgifter som har lämnats i målet förefaller den enhetliga tillämpningen redan äventyras på grund av att de österrikiska och finländska myndigheterna tolkar deaktiveringsförordningen på olika sätt. Detta är särskilt otillfredsställande, eftersom det är frågan om en förordning som antagits av ett unionsorgan, vilken enligt artikel 288 FEUF har allmän giltighet, är till alla delar bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat. En direkt tillämplig unionsförordning bör vara särskilt noggrant utformad och väl genomtänkt i materiellt hänseende, särskilt

när medlemsstaterna inte har behörighet att komplettera eller precisera den. [Orig. s. 10]

31. I vapendirektivet och deaktiveringsförordningen uttrycks dessutom inte samstämigt huruvida ett intyg även kan utfärdas från annat håll än av en myndighet. Enligt de uppgifter som A har ingett från de österrikiska myndigheterna utgör det bolag som har utfärdat intyget om deaktivering – ett bolag som i rättsligt hänseende har formen av ett GmbH – en av flera kontrollorganisationer som de österrikiska myndigheterna har utsett för denna uppgift. Bolaget återfinns lika lite som de andra bolagen i den förteckning som tidigare offentliggjordes på kommissionens webbplats som av Österrike utsett kontrollorgan.

32. I detta skede av förfarandet finner Högsta förvaltningsdomstolen att det kan anses motiverat med en tolkning enligt vilken medlemsstaterna endast är skyldiga att erkänna ett intyg om deaktivering som har utfärdats av en kontrollmyndighet som har utsetts av en annan medlemsstat om kontrollorganet är upptaget i kommissionens förteckning. Högsta förvaltningsdomstolen anser att det skulle medföra en avvikelse från de tillvägagångssätt som annars kommer till uttryck i unionsrätten, såsom beskrivits närmare ovan, samt att det skulle vara problematiskt med tanke på det ömsesidiga erkännandet om en utsedd kontrollorganisation inte entydigt kan identifieras med hjälp av den förteckning från kommissionen som anges i genomförandeförordningen.

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

33. Högsta förvaltningsdomstolen har beslutat att förklara förfarandet vilande och att hänskjuta följande fråga för förhandsavgörande till EU-domstolen enligt artikel 267 FEUF:

1. När det är fråga om överföring av deaktiverade skjutvapen inom unionen och med beaktande av bestämmelserna i rådets direktiv 91/477/EEG om kontroll av förvärv och innehav av vapen, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/51/EG, och kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/2403 om fastställande av gemensamma riktlinjer om standarder och metoder för deaktivering i syfte att se till att deaktiverade skjutvapen görs irreversibelt funktionsodugliga, och särskilt artikel 3.1 i förordningen:

a) kan en av de nationella myndigheterna utsedd kontrollorganisation, som utfärdat intyget över deaktivering, anses vara en i vapendirektivet och artikel 3 och 7 i deaktiveringsförordningen avsedd organisation, trots att den inte

nämns i den förteckning enligt artikel 3.3 som kommissionen publicerar, då ifrågavarande medlemsstats myndigheter har meddelat den som överfört vapnen att den kontrollorganisation i GmbH-form som utfärdat intyget är behörig enligt nämnda förordning, och

b) är det möjligt att över den av medlemsstaten utnämnda myndigheten för deaktivering av vapen lämna annan utredning av medlemsstaten i stället för en anteckning **[Orig. s. 11]** i kommissionens förteckning enligt artikel 3.3. i förordningen, vilken publiceras på kommissionens webbplats, så att ett intyg om deaktivering utfärdat av denna kontrollmyndighet uppfyller kraven enligt förordningen så att en medlemsstat ska godta ett i en annan medlemsstat utfärdat intyg om deaktivering enligt artikel 7.2 i förordningen?

[utelämnas]

[utelämnas] **[Orig. s. 12]**

[utelämnas]